

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra De, der tog hjemmefra 4

Citation: Larsen, Karl: "De, der tog hjemmefra 4: En tro Tjener. Moder og Børn. Forsvunden - genfunden", i Larsen, Karl: *De, der tog hjemmefra 4: En tro Tjener. Moder og Børn. Forsvunden - genfunden*, Gyldendalske Boghandel. Nordisk Forlag, 1912-1914, s. 81. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: [https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk\\_15-shoot-idm139735994568352/facsimile.pdf](https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_15-shoot-idm139735994568352/facsimile.pdf) (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: De, der tog hjemmefra 4: En tro Tjener. Moder og Børn. Forsvunden - genfunden

dig, tror jeg, thi da jeg besøgte ham og i Talens Løb spurgte ham, om han kunde sige mig, hvem der havde stjaalet mine Okser, såa han temmelig bestyrtet ud og forsikrede mig, at det vidste han ikke. Han har vel bemærket, at jeg troede, han var Gerningsmanden, thi han forsikrede mig, at han altid havde holdt meget af Europæerne, og at Opstanden var meget mod hans Vilje; han viste mig en udsøgt Høflighed og forsøgte at give Samtalen en anden Retning.

Det er et meget besværligt Arbejde at naa op paa Klippen, men er man først deroppe, saa har man og fuld Erstatning for alle Anstrelser. Til den ene Side ligger det store blanke Hav, som synes at strække sig saa langt, til det tilsidst kommer sammen med Skyerne, til den anden Side ligger en ganske Mængde smaa Kornplantager. Man ser Folkene arbejde i Markerne, de ser fra vort høje Punkt ud som Lilleputter; Hjorder af Kvæg ser man bevæge sig i de herlige Græsgange; en stor Vandpyt mellem Græsset, hvor alt Kvæget bliver vandet, skinner i Solstraalerne som en stor Diamant. Det er et rigtigt Billede af afrikansk Landmandsliv, hvad man har for Øjet, kun da det er langt borte, og alt ser saa smaat ud, tænker man sig uvilkaarligt, man har et Panorama for Øjet. Naar man drejer sig om, har man et endnu smukkere Syn, Pangani ligger under vore Fødder omgivet af en umaadelig stor Palmeskov, saa begynder Landet at hæve sig, og man ser det ene skovbevoksede Bjerg efter det andet, som i en vis Afstand er omgivet med fin blaa Luft, man kan se de smaa Hytter, som er byggede paa Bjer-

gets Side, og smaa sorte Punkter, som bevæger sig snart hist snart her; ved at bruge Kikkerten bliver det tydeligt, at det er Mennesker, som hugger Træ paa Bjergets Side. Men ikke alene paa Klippens Top ser Landet smukt ud, en Sejltur paa den smukke brede Flod er ogsaa ganske storartet. Den snor sig som en Slange mellem Bjergene i saa store Bugter, at man med et Par Timers Sejlen ofte er i lige Linje med det Sted, hvor man begyndte fra. Tit ser det ud, som om Floden pludselig hørte op og forsvandt under Foden af et Bjerg, men naar man kommer derhen, finder man, at den gør en pludselig Vending, og dens blanke Vande tilsmiler os. Paa den anden Side, hvor den fortsætter sit rolige Løb ved Foden af Bjergene grænsende til Flodbredden, ligger en ganske Mængde smaa Sukkerplantager, som tilhører Araberne og bliver arbejdet af Slaver. Naar man har set de store Sukkerplantager i Amerika og sammenligner dem med disse her, saa er der jo en himmelvid Forskel. Til alt Arbejdet i Marken bliver en Hakke benyttet, og Møllen, hvor Saften bliver udpresset, trækkes af ti stramne [*stramm, kraftig*] Negre. Det gjorde mig ondt for de stakkels Mennesker at se dem gaa rundt i et Spil den ganske Dag, men de sang og spøjte dertil, saa de maa vel have været tilfredse med deres Arbejde. Sukker bliver ikke lavet her, Saften bliver kogt og saa forsendt i Blikkander til Sansibar, Pemba [*en større Ø, N. O. for Sansibar*] og Arabien. Stor Profit tror jeg ikke, at Araberne har fra deres Plantager, men de er jo ogsaa tilfredse, naar de selv har saa meget, at de ikke behøver at arbejde, men kan dovne den ganske

Dag. -- Hvor ingen Plantager er, der vokser Træerne ganske tæt paa Bredden, og deres Kroner rager langt ud over Vandet; i Skyggen ser man smukke, store Vandfugle, ja tit strækker sig en Krokodille, saa lang som han er, under Træerne og er vanskelig at kende, da han har den samme Farve som Stammerne; hist og her ser man en Flodhest stikke sit brede Hoved over Vandet og grynte saa fornøjelig og tilfreds som et Svin der hjemme, naar han har ædt sig fuld og hviler sig ud i Halmen. ---

Det var et bedrøveligt Syn, som mødte mig paa den gamle Plantage. Hvor før den frodige Bomuld stod med sine røde og hvide Blomster, vokser nu højt Græs, alle Husene er omstyrtede og alt bortslæbt, kun Ruinerne er tilbage. Inde i Skoven ligger en gammel portugisisk Brønd, som jeg havde udbedret, da jeg først kom til Afrika, den havde Araberne fyldt med Sten og Grene. Jeg sendte en halv Snes Arbejdere dertil for at rense den, det var anstrengende Arbejde, og medens de pustede et Øjeblik, kom jeg ned til dem. De spurgte mig, om jeg havde bygget Brønden, hvortil jeg svarede: „Nej den stammer fra Portugisernes Tid og er omtrent 300 Aar gammel.“ Nu vilde de vide, hvem Portugiserne var, og hvor de var blevne [af]. Jeg fortalte dem, at for 300 Aar tilbage, var her kun meget faa Arabere, da var Portugiserne de regerende. Da kom Araberne her med stor Magt, erobrede Landet, og Portugiserne maatte flygte, og siden den Tid har Araberne haft Magten her i Landet indtil nu, hvor Tyskerne er de regerende. Her vil jeg anføre et lille Bevis, hvor lidt de Sorte kender til, hvad Tiden egentlig er. De havde